

„רתע השלום“

איך להעביר את

שימחת השלום הער

פת וכלי-התיקשורת

נתנו השבוע דוגמה

נוספת.

כמשיך חודשים לחמה ישראל כלי-כיאה כדי לאפשר גישה חופשית לטא"ב המצרית וכדי לקיים ניהול ישראלי של המלח.

לכסוף זה הושג. ניתן היה לקוות כי טאבה תהיה לאי של שלום ודריקים.

עוד שבא שריהתיירות, גידעון פת, ואמר את הדין. הוא גינה את הדין הישראלי היוצאים לבלות בטאבה (מי אוזכר שם?), איים על המלח וקבע, ל"מעשה, שטאבה היא ארץ-אויב.

„זירות-מערכת. לכאורה, זוהי דוגמה של טירוף-מערכת. שר אחד אינו יודע מה עושה השר השני, אף ש"הוא חבר במפלגתו. משרד-התיירות מצפצף על משרד-החוץ, ומתנהג כאילו הוא מהווה מדינה אחרת.

אבל התופעה עמוקה יותר. פת הבחין בתופעה שאפשר לקרוא לה „רתע השלום“ — הרתיעה מפני השלום כאשר הוא הופך ממשי. זוהי תופעה ישראלית.

היא התבטאה בכך שישראל לא קיימה טכס רישימי מוכר של הורדת-דגל והעלאת-דגל, והסתלקה מן המקום כנגב כלילה. היא התבטאה גם בריווח על הטכס המצרי הקטן והצנוע ביום העברת היריבנות. קריאות רגילות של „תחי מצריים“ „אלוהים גדול“ תוארו בטלוויזיה הישראלית כאילו היו קריאות מסמרות-שיעור ומקפאות-דם ל"השמדת ישראל ולטבח היהודים.

לעומת זאת, תוארה ההפגנה המכריזת של עובדי-המלון, שנועדה לס"חיתט כספים בלבד, באהדה, כאילו היתה זאת הפגנה של כאב פטריוטי שאינו ניתן לכיבוש.

להעביר. כל פרשת טאבה באה מלכתחילה כדי להעביר את שימחת השלום עם מצריים. השבוע נעשה ניסיון להעביר גם את הספיח הקטן של השלום שהושג סוף-סוף בטאבה.

ההתקוממות

סוכה של

אגדה

מישמר-הגבול הובא

בתרועת-ניצחון כדי

להצליח במקום

שנוכחנו אנשי הסדר

והמילואים.

השבוע מתה עוד אגדה. האגדה היא של מישמר-הגבול. כפי שביטא זאת קצין בכיר בצה"ל, בקינאה גלווייה, לפני שנה: „אני לא יודע איך הם עושים זאת. אנשי מישמר-הגבול הם הרבה יותר אכזריים מאשר חיילי צה"ל, והם עושים בשטחים רבדים נוראים. אבל אצלם אין הרוגים, ואצלנו יש“.

השבוע הופעל מישמר-הגבול ברצועת-עזה, והיו הרוגים. הרבה הרוגים. יריות במיסגר. נראה כי האני-תיפאר שינתה את פני הדברים גם לגבי מישמר-הגבול, חיל שכיר המור"כב מיהודים ומדרוזים.

ההצלחה של מג"ב בעבר היתה מברסס, במידה רבה, על הפחד שעוררו אנשיו בעצם הופעתם, מאז טבח כפר-קאסם ב-1956. הם התפארו בהכרת „המנטליות הערבית“, ונהגו בשיטות המקובלות על מיטרה קולוניאלית. נראה כי ההתקוממות שכרה את מח"ה

אסד מכה שוב

הגורמים הפוליטיים הקיצוניים ביותר, שונא ישראל, משרתים את ממשלת-ישראל. וגם להיפך: ממשלת-ישראל שמחה על כל פעולה של אויביה הקיצוניים במחנה הפלסטיני, ומנצלת אותה כראוי למטרותיה.

לשני הצדדים יש אינטרס משותף: להרוס את יאסר ערפאת ואת מדיניות השלום שלו.

על רקע זה קורה מה שקרה כמה פעמים בזמן האחרון: אחד הפלגים הקיצוניים מבצע פיגוע, ממשלת-ישראל ולאש"ף.

גירסה א'. שני ערבים פלסטיניים — האחד בן 15, האחר בן 17 ומשהו — ניסו לתקוף מחנה של צה"ל ליד גבול הדרום. היתה זאת פעולה נועזת. אך בניגוד לגלשן, האיש של אהמד ג'בריל, שחדר למחנה צה"ל בגליל וערב האינתיפאדה, היו שניים אלה בלי תיאומנים וחסרי-נחישות. הם נכנעו אחרי שפנתה עליהם אש.

כעבור כמה שעות כבר היתה כפי האלוף איציק מרדכי בשורה: השניים שייכים לג'יהאד המוסלמי, והפעולה בוצעה בתיאום עם אש"ף, על פי הוראתו האישית של יאסר ערפאת.

היא גם אמרה: נמאס למערכת הביטחון להתמודד עם האינתיפאדה, כי בהתמודדות זו אפשר רק להפסיד.

טור

פרק שחור

רצח לשם סתימת פיות של השפויים המכירים במציאות: זוהי השיטה המזוהה עם הסיקריקים.

הסיקריקים מסמלים את אחד הפרי-

זה היה אבסורד על גבי אבסורד. ערפאת מתנגד למדיניות-השלום שלו שבה רואה האירגון חטא כלפי אללה. הם חפצים בהשמדת ישראל ובהקמת מדינה איסלאמית — ולא מדינה לא-מית פלסטינית, כדרישת אש"ף.

יתר על כן: העניין כולו מגוחך. ערפאת הוא האיש האחרון בעולם המדינינין בפעולה כזאת בשעה זו, כשמית-קפת-השלום שלו היא בשיא התנופה. יותר מזה: בעלי-בריתו העיקרי של ערפאת בשעה זו הוא חוסני מובארכ, ולא יעלה על הדעת שערפאת, אישית יתן הוראה שתעכיר בהכרח את יחסי מצריים-אש"ף.

גירסה ב'. כעבור יום הבניה גם ממשלת-ישראל שהסיפור על תיאום ג'יהאד-פ"ח דימויני מדי. באה הדועה חדשה, הפעם ישר מפי השבי המפוחי: הוא לא נשלח על-ידי הג'יהאד, אלא על-ידי פת"ח. ערפאת עצמו נתן את הפקודה. ומרוע נאמר תחילה שהוא שייך לג'יהאד המוסלמי? או ככה, המ"פ קר של פת"ח שמו ג'יהאד... היה זה כאילו סיפר שבוי ישראלי בן 18 לבנכנו כי „שמיר בעצמו נתן את הפקודה לפעולה שלי“.

רמז סורי. ימים מעטים אחרי הפעולה בגבול המצרי באה פעולה יערי לה יותר בגבול הירדני, השטט מכל גבולות ישראל. שניים חדרו, שכבו במארכ והרגו חייל צה"ל. הם נסוגו לשטח ירדן, ושם נעצרו.

הפעם לא נותר ספק לגבי זהות התוקפים. אירגונו של אברמוסא, פרשת"ח אויב ערפאת, קיבל על עצמו את האחריות.

זה סביר לגמרי. כל מבצעי הפיגועים מעבר לגבול, בחודשים האחרונים, שייכים לאירגונים הכפופים למ"רותו של חאפס" אל-אסד. זוהי רכבה של סוריה לרמוז שלא ייתכן הסדר בלי עדיה, ולפגוע ביוזמתו של יאסר ערפאת, השנוא על הסורים.

הפיגועים באים עתה מכל הגבולות — לבנון, ירדן, מצריים — מלבד אחד. אין אף פיגוע אחד מן הגבול

קים השחורים ביותר בתולדות העם היי-הודי.

הם היו אנשי-הטרור הפנימי, שגרמו לחורבן „הבית השני“. שיטת-הפעולה שלהם היתה הרצח, ונישקם הפיגיון („סיקה“ בלאטינית). כשהם לבושים בבגדי-נישים היו מתערבים בהמון הירושלמי והורגים את אנשי-הציבור המתונים, שהבינו כי המרד ברומא הוא מעשה של התאבדות לאומית.

הפיגיון של הסיקריקים הוא חלק מן הפיתרון לתעלומה הבלתי-נפתרת: איך זה עלה על דעת היישוב היהודי הקטן בארץ, שהיווה פחות משליש העם היהודי דאן, למרוד במעצמה העולמית האחת והבלתי-יכולה, רבר שהביא בהכרח להשמדת היישוב?

רבים הבינו או שווה שיגעון, והת-

אסד

סכה לערפאת

הסורי. אסד הוא איש זהיר. „ערפאת מושקר“. ההסברה הישראלית ניצלה את המאורעות כדי לטעון כי:

● אלה הן פעולות „טרור“, בניגוד להבטחת ערפאת להפסיק את הטרור.

● ערפאת משקר.

● אם אינו משקר, מוכיח הדבר שאין לו שליטה על האירגונים הפלסטיניים, ועל כן אין טעם לדבר איתו. כל קוויהתעמולה האלה אינם מצ"ליחים. מקובל בעולם להניח כי פעולות המכוונות נגד חיילים ומית-קנים צבאיים אינם כגור. טרור, אלא „פעולות-גרילה“. ברור כי כל הפעולות מבוצעות על-ידי אירגונים המבקשים לחסל את ערפאת ואת מדיניותו.

אשר לשליטת ערפאת על האירגונים הכפופים לסוריה, לא היתה לאמריקאים מראש כל אשליה. ברור כי לא זה בלבד שאין לערפאת שליטה עליהם, אלא שהם יעשו את הכל כדי לחתור תחת ערפאת ולחבל במדיניותו.

ההנחה היא שפכל שיוכח ערפאת לבני-עמו כי הקו שלו מצליח, כן תקטן האהדה הפלסטינית לאירגוני-הרסיס, הפועלים בחסות דמשק וטרפול, וכך יידלדלו וייעלמו.

זוהי גם העמדה האמריקאית. למי חרת הפיגועים הודיעו כי הורשיח עם אש"ף יימשך.

נגדו. קולם הושק על-ידי הטרור הי פנימי.

פולחן הקנאות. לא-ליחנים נטלו לעצמם את השם הזה מי שהתלו בשכר עות האחרונים במסע של טרור פנימי במדינה.

השם מצביע לעבר הכתובת. רק מי שחונך בימיו הקיצוני יכול היה ליטול לעצמו שם זה דווקא. כי רכיב בימיו הקיצוני נמשך עדיין פולחן הקנאים הקיצוניים מימי סוף הבית השני.

גם המטרה דומה: להשתיק את קולם של המתונים והשפויים, המבקשים ל"הכיר במציאות ולבנות עליה מדיניות לאומית. כפי שאמר שר-החוץ הי אמריקאי: יש צורך להידבר עם אש"ף. המוסד הביטחוני העליון המוסמך לתת הערכות-מצב לאומיות קבע זאת גם ב"מיסמך רישמי (ראה מיסטרן).

תגובת המחתרת החדשה: ציור תור-בות-השמצה נגד יצחק שמיר, שנחשד בסטייה לעבר הפלסטינים. שריפת ד"ל דירתה של מינה צמח, סוקרת רעת קהל ימנית דווקא, שגילתה כי רוב אורחי-המינה היהודים דוגלים עתה בהידברות עם אש"ף. שריפת רלתו של העיתונאי דן מרגלית, שריאין בטלוויזיה את פייצל אל-ח'וסייני. שריפת דלת-הדריה של מישפתח יאיר צבן, ח"כ מפ"ם, שהגיע באיחור-מה לידי ה"הכרה שצריכים לדבר עם אש"ף.

ג'יהנום פנימי. עד כה הצטיינה ישראל בתכונה שהפתיעה את העולם: בוויכוחים הפנימיים בציבור היהודי לא הופעלה שום אלימות. ייחסו תופעה חריגה זו לאופי היהודי והפיסכולוגיה של עם שגדף במשך דורות.

יתכן כי גם תכונה חיובית זו של החיים בישראל עומדת להיעלם. אם כן, יתווסף על האינתיפאדה והפיגועים גם ג'יהנום פנימי.

דרושים שניים לטאנו!